

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annvs 645. Theodori Pap. Annus 4. Constantis Imp. Annus 4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

VII.

Dagobertus magnus divina clementia Rex Francorum omnibus regibus primatibusque sanctis Christi fidelibus presentibus & futuris, notum facimus, quod patre suo Lethario defuncto, paterni regni curam suscepit: sed vivendi ducem levitate deceptus, regali officio debitum neglexit, & maxime inter alios excessus meos, Ecclesiarum Dei destructor & dissipator esse cepit, nec divina manifestata oculos, nec hominum veritum acclamationem. Tandem Dei benignitas obstrata menti superbia contentens virga correptionis, iniquitates meas correxit, & mihi castigato veniam non rogavit: quasi autem modum penitentia imponens, in hoc mihi stem plena passus indulgentia, si ad honorem Dei & BB. Petri & Pauli Apostolorum sanctorum, quos in regi offenderam, domum divinis aptam servitium construerem, &c. legitur sub certa spe remissionis peccatorum nostrorum, reddentes alacri studio votum, quod fecimus, Ecclesiam in honorem sancte Trinitatis, & S. Mariae perpetua virginis, & SS. Apostolorum Petri & Pauli in loco, qui dicitur Vrsingenburg, construximus, quam sublimare & regali munificentia ditare decrevimus, &c. hanc ibi, atque de his factis. Item vero ad anni sequentis res gestas oratio transferatur.

IESU CHRISTI
ANNVS 645.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 4. Annus 4.

I.
DISPUTATIO
MAXIMI
CVM
PYRTHO.

SEquitur annus Redemptoris sexcentisimus quadragesimus quintus, indictione tertia, que in Africa de fide Orthodoxa habita est. Innotuit illa disputatio inter Pyrrhum Patriarcham Constantinopolitanum hereticum, & Maximum Abbatem eundemque martyrem Orthodoxum, ex qua idem Pyrrhus princeps Monothelitarum hereticus unum confitetur, erroris diu defensi, centiens, recantant, palinodiam, oblatioque fidei Catholice libello Theodoro Romano Pontifice, receptus est vna cum titulo Patriarchatus in Ecclesiam Catholicam. Magna quidem Dei providentia factum est, ut Pyrrhus extorris in Africam veniens, illic sanctum Maximum inveniret: etenim ut in rebus gestis sancti Maximi iustus legitur) ubi Pyrrhus illuc pervenit, captivos cepit (sax heretici laqueos tendere, quibus vinceret Ecclesiam illam captivam duceret, quod & fecit quidem, nisi in omnibus sibi adversantem Maximum habuisset: vnde exigentibus Episcopis Africanis atque ipso, qui provincia preerat, Gregorio Patrio publicae pacis regionis, quam vehementer Pyrrhus perturbaverat, consulente, factum est, ut de publicis contentis publica fieret disputatio. De qua quod ad tempus pertinet, mense Julio, ipse titulus disputationis prefixus edocet: ut de his nulla dubitatio esse possit. Quod vero ad locum spectat, habitam ipsam esse in Africa (& puto Carthagine) quo Pyrrhus Constantinopolim recedens se contulerat, & que ex ipsa certissimum redditur.

II.

Quae autem de eadem extent prisonum testificationes, in primis videamus, Theophanes hac habet: Pyrrhus vero cum pervenisset in Africam, multus cum sanctissimo Maximo videtur affectibus, abba videlicet religiosissimo in monasterio correctionibus, nec non & divinarum illic existentium Pontificum presentatur obturbis, qui hunc redarguunt, & persuasionem, Romam ad Papam Theodorum direxerunt. Qui Orthodoxo libello tradito Papae ab eo receptus est. Hic Theophanes ex Graecis: his contententia scribit Photius. Et Latinis autem vetustioribus Anastasius Bibliothecarius iusta refert: Ipsi temporibus Theodori Pontificis venit Pyrrhus ex Africa, qui fuerat Patriarcha Constantinopolitanae, in urbem Romam ad lunam Apostolorum. Qui ingressus, libellum obtulit cum sua subscriptione Apostolica nostra sedi in praesentia cum Clero & populo, condemnans in eodem libello omnia, quae a se vel a decessoribus suis scripta vel acta sunt adversus immaculatam fidem nostram. Hinc ita iure ab eo peractum, fuit enim Pontifex munera erogare in populo, & cathedram ei poni iuxta al-

tare honorem eum ut sacerdotum regis civitatis, huiusque Auctoritatis in Theodoro.

Ingenti sane Dei beneficio evenit, ut post tot publicorum scriptorum naufragia, quae tum Graecorum, tum Latinorum Ecclesia passae sunt diversis temporibus, per se libere quidem eiusdem disputationis excedit, sed confirmata ipsa integra fuerit in pluribus antiquiorum scriptis Graecis codicibus, quos Vaticana bibliotheca possidet in quodam singulari inter alia viri doctissimi atque sanctissimi momenti inest eiusmodi eiusdem Maximi Abbatis & Martyris cum Pyrrho excepta a Notariis in Africa publica disputatione, praesentibus Episcopis Africanis atque Gregorio (ut dictum est) qui praeterea praefectura eandem provinciam moderabatur, quam quidem haec tenent latenter ac Latinis incognitam primum vendicant in locum, ac latinitate donavit vir dilectissimus Fiacicus Turrianus Societatis Iesu professor, qui eiusdem Maximi nonnullas epistolulas eodem argumento adversus Monothelitas scriptas, alioque ad id ipsum spectantes tractatus atque ex Graeco in Latinum convertit, sed ne claret vna cum aliis a se translatis SS. Graecorum Patrum egregia monumentis, mors antevenerit.

Porro nacli ipsam an hic integrè reddere deberent, cum sua prolixitate dios vel amplius impleat, timentes, accipites diu fuimus, ne scilicet rerum gestarum series eius disputationis obice intercipi videretur, lectorque adstruat per plana currenti historice lectioni, inter Chrysostomos quodammodo labyrinthos se clausum tenere putaret, dum in distillatis sacrorum dogmatum quætionibus inter repes, riuos, spinaeque hereticorum argumentorum cogeretur incedere, ut tandem posset in lucem veritatis evagere. Ceterum quod magna ex parte huius volumi verisetur historia in his, quae spectant ad Monothelitarum haesim cõfutationem, quae flexuosis antichristi gadiens, in notis recessibus latens, nec quo perge, intelligi possit, aliud agens, loquens aliud: ut secundum illud, quod de Behemoth scriptum est, & de eadem dicitur: Quis revelabit faciem instrumenti eius? ut ista cuncta aperte lector intelligat, siquid historica lectione fuerit, oportet primum me facturum existimari, si eandem connotationem Annalibus notis intererem, quo iteas omnes, cunctosque nexu strophas, atque caucillos hereticorum ipsorum fatishabere exploratos. His accedit, quod eadem tractatio pleraque habeat, quae historiam elucidant veritatem, illaque praesertim tanti momenti erant innotulara de Honorio Romano Pontifice in consortium hereticorum calumniose vocato dilucide tibi pandat, aperteque veritatem demonstrat, ut non sit, quod de integritate sinceræque fide Catholica dubitare vel leutere possit. Quod insuper eiusmodi haec tenent current Latinitas nobili monumento nunquam supposito paribus, hand ingratum animo illud pro accipere eundem, qui etiam gratias agant de Ecclesiastica antiquitate adeo bene merenti.

His igitur persuasus, eam tibi integram exhibendam ita putavimus, ut tantis huiusmodi consuetudinibus, Quimobrem ex ea illatarum hic tibi reddenda putavimus, quae ad rerum gestarum pertinent cognoscere in fine autem totius huius veli appendicem ipsam disputationem integram ponemus. Sed & ne fonte caritas, quo deducitur, tibi perire ipsam Graecam remittat, habeas amplius, quod desideres) cavendum curabimus, quam sincerissime, ita tibi bene consulentes, ut fructus viri doctissimi eiusdemque martyris lectione illud sancti Hieronymi de Pamphili martyris scriptis dicitur in memoriam reocant: Si Latina inquit, est vna scriptura haberi martyris, quanto magis tot millia verborum, per quae nobis reddatur sui fatigatus signasse vestigia? ita quidem de scriptura manu ma tyris O. genis libris: sed praeterea scriptura, possit de, quae oie martyris sunt prelara, anque corde martyris & non aliunde manant, ex ipsius sapientiae fonte deducta: ne, si secus dixerimus, aliquid amplius mechanicis tribuamus, quam libere ab his discipulis.

Porro

Porro quod in primis ad temporis rationem spectat, ut cuncta tibi constent, hic eiusdem disputationis deseri- bendus est titulus, qui sic se habet: *Quæstio Ecclesiastica dogmatica disputata coram Gregorio Patricio passiano in concilio & consilio sanctissimorum Episcoporum & religiosorum nobilissimorum virorum à Pyrrho Patriarcha Constantinopolitano, & à reverendo Maximo monacho, mense Iulio, Indictione tertia: Pyrrho quidem novum dogma de vna CHRISTI voluntate à se & à suo antecessore Sergio præintroducendum defendente; Maximo autem doctrinam Apostolorum & Patrum à principio nobis traditam. Incipit Pyrrhus ita compellens ipsam Maximum:*

Quæ in te, domine Abbas Maxime, ego & is, cui successi, habeo, non minus, qui respondens dicitur, & nos omnibus in justificatione de heresi venire facti? Quænamquam te, ne de facie quidem no- ram, si honorant & colunt, ut nos? Sec. in fine igitur tomi (ut diximus) ipsam integram disputationem Græco at- que Latino sermone causam inueniens: modo vero ea, quæ ad Honorii Papæ causam spectant, quod necessario ad erigendum argumentum, hic tibi ob oculos ponenda curamus, eademque sæpius, cum ratio postulat, verbis totidem inculcanda; quo de tanti Pontificis confusa calumnia, tanto te esse adhibito, confutetur: ut quod sæpe fal- solum reperitur, sæpe pariter refellatur, cum & cu- biculis plane literis esset tanti Pontificis integritas & innocentiæ vbiq; locorum monumentis perpetuis confi- gunda.

Voluntate quæ obiecta de Vigilio Papa fuerit ab ipso Pyrrho, per Maximum (ut videmus) sunt valide confuta- tum Pyrrhus rursus de Honorio Pontifice sic Maxi- mum viget: Sit, inquit, ita de Vigilio: *Quid de Honorio ad res- pondendum huius? Maxime: Quis fuit si- de & auctoritas dogmæ epistolæ eius interpret? Et, qui eam ex per- sona sancti Hieronimi scriptæ adducit? Et quænam Occiden- tum non alia voluntas, tum præterita dogmatibus illustravit, an- te, qui Constantinopoli ex suo corde logreduntur? Pyrrhus: Ille, quibus scriptæ. Maxime: Irrogatur eam ad diuina Constanti- am? Imperatorem vestrum experientia Ioannis Papa de hac epistola solent dicit: *Pram voluntatem deservit in Domino, non diuini- tatis eius & humanitatis, sed humanitatis solus. Cum enim Sergius scripsit, quod quidem diuina voluntas in Christo contrarius dice- ret: referimus Christum non diuina voluntate contrarius ha- buisse, carnis, inquam, & spiritus, sicut nos habemus post pecca- tum, sed inam tantum, quæ naturaliter humanitatem eius spe- ctat. Hoc autem ita esse, argumentum euadit, meminisse venerandorum & carum, quæ quidem in diuinitate non licet in- uentur.**

Deinde occurrit per Anticipationem obiectioni: Si quis vero, inquit, dicit: *Quæ de humanitate Christi legentes, de diuinitate non meminerit? Respondemus: Primum quidem, res- pectum habere ad quæstionem: Deinde, ut in omnibus se etiam hic respectum ad Sergium nos fecerit fuisse, quæ aliquando de diuinita- tate dicitur, et, cuius ad Apostolum: Christi Dei virtus & Dei sa- pientia, ad quædam de diuinitate solent, quæ ad modum eum idem est: *Quod habetur ad Dei sapientiam est hominibus, & quod infir- mitas est Dei virtus est hominibus.* Pyrrhus: *Stupescimus antecessor- um accipere hoc, ad vices inuenimus.* Maxime: *Rem ipsam loquitur, nihil ita ad nos antecessor alienavit, ut mutabilis eius & incon- stans, &c. hæc tenens de his, quæ ad Honorii Papæ causam spectant.**

Vulgi controuersiam de literis Honorii Papæ, ex quibus concluderetur ab hostibus quamlibet occasio- nem captandam, vnus esse in Christo voluntatis asser- tor, voces venientiam, ac toties declararam, atque adeo etiam dicitur, ut neque retrahantur ipsi hæreticis locus re- lictus sit vnusque de aliis quibus bitandi. Audisti & de ea sanctissimum Imperatori per Ioannem Papam litteris eius, quæ illas Honorii scriptis epistolas; iactantur quæ per Maximum Patriarchæ Pyrrho Monothelitarum antesignano in adeo publico Africanorum Episcoporum concilio: qui licet in disputatione lubricus, ut teneri dif- ficile posset, summus tamen potentia veritatis, germanæ veritatem cedere interpretationi coactus est, in ipsum

suum antecessorem, quem ante sepe laudat, Sergium Patriarcham recitare culpam, quod feliciter magna oscitan- tia (ne diceret malitia) non germano verborum sentit, sed verbis dantaxat Honorii Papæ, ipis nu- dis vocibus fuisse intentus; ut plane se nihil habuisse publice professus sit, quo suum prædecessorem Ser- gium excusaret, sed accusaret eum, quo de inani facta tunc de Honorio obiectione se penitus excusaret, cum alioqui in aliis defendere mordicus Sergium non desisteret. Ut ex his intelligas, quam etiam hostium pro- fessione ab omni illata calumnia Honorii Papa liber exiit.

Ad postremum autem, quem demum celeberrima disputatione ista finem habuerit, ex eadem hic tibi publi- cis Actis excepta (ne quid te prætereat) promendum puto. Post multiplices Pyrrhi obiectiones ingellas & à Maximo quam disertissime confutatas, post nexu soluto- rum & defensionum ac responsionum singulas quoque con- uictas, post denique inanes tergiversationes elatas, ac- cuminatæque caullas omnes reculas, cum deficerent verba dare manus omni penitus desinitur defensione Pyrrhus compellitur, & cedere veritati, hæc tandem af- farus.

Demonstratum, inquit, profecto est in questione de operatio- nibus, absurdum esse vnam operationem in Christo dicere, quomo- dociumque dicatur; Sed veniam postulo tum tibi, tum iis, qui præcesserunt: ignorantia enim nos in absurdum istas sententias & argumentationes detorsit. Et absero, ut inueniam modum delendi hæc introduitam absens sententiam, & conservandi me- moriam antecessorum: Maxime: Non est alius modus, quam taceri personas, & anathemate afflicta dogmata. Pyrrhus: At si hoc fiat, reperitur eum huiusmodi Sergius, & Syn- odus mo tempore habita. Maxime: Subit me admiratio, quomodo Synodus vocet, quæ non est habita ut leges & canones Synodici & iura Ecclesiastica iudent: nec enim epistola encyclica ex consensu Patriarcharum edita est, neque locus, neque dies conueniendi decretus: non fuit aliquis actor, aut actorator. Qui conueni- erunt epistolæ commendaticias non habuerunt, nec Episcopi à Metropolitanis, neque Metropolitanis à Patriarchis: non epistola, neq; substituti ab aliis Patriarchis missi sunt. Quis igitur participatio- nis Synodum velit appellare, quæ Candelis & Isidorus cunctum or- bem implent.

Pyrrhus: *Si non est alius modus quam hic, plaris facies salu- tem meam, quam cetera a vniuersis, prestatum ad faciendum hoc cum omni satisfactione: hoc vnum & solum rogam, ut dignus habeat in primis interire adiu adu Apostolorum, qui potius ad operationem ipsorum Principum Apostolorum, deinde ut videam faciem sanctissi- mi Papæ, cuius tradidit libellum coram, quæ absurde facta sunt, Maxime & Gregorius Patricius dixerunt: *Quomodo videmus tua proposito bona est & Ecclesie utilis, si fiat. huc illic dispu- tatio, cui subicit ita Maxime de his, quæ ab eodem Pyrrho gesta sunt Romæ: *In hac ergo celeberrima vrbe Roma, cum adisset nobiscum, promissum præstitit, damnatisque dogmata impia expositionis, seque per relikam confessionem cum Catholica & Apostolica Ecclesia coniunxit, gratia & cooperatione magis Dei & Saluatoris nostri Iesu Christi, cui gloria in secula seculorum, Amen.***

Magnum sane tunc vidit primum Africa, deinde Roma spectaculum: Africa quidem, dum quem paulo ante alexerant magnis animis Patriarchali ostentatio- nem insultantem Catholice veritati, pro heresi ore rotun- do in defensores fidei Catholice declamantem, in fe- ora omnium conuertentem, iamque post se tertiam orbis partem ducere captiuam tentantem, eundem vident ab extorte monacho appetitum, ut nouum Go- liath, à puero Dauide non in hasta, vel ense, sed in no- mine Domini pugnaturo contentum, tanta corona Patrum & magistratum & Africanis populi circumda- tum, post longam concertationem fateri se superatum, abicere clypeum, dare manus, & pedes conicere spon- te in compedes illos optabiles sapientie, eiusque vincu- lis aligari, de quibus Ecclesiasticus c: *Iniice pedem tuum in compedes illius, & in torques illum collum tuorum, Sabnice homine- rum tuum, & porta illam, & ne accideris vinculo eius. Et erunt*

IX.

PYRRHVS SE ERRAS- SE COGNOS- CIT ET SATISFAT.

X.

PYRRHVS CONS- TIT MA- XIMO.

XI.

DECTA- GVX IN GENS EX- HIBVIT IN ABJA- CA ET RO- MA PYR- RHVS.

Ecclesi. 8.

Annal. Eccl. Tom. 8.

pernam epistola... non horra-... ad nos habent, vel... ad nos habent, vel...

quo quidem Pyrrho illud fuit maxime commendandum, quod fecit ad veritate speratum publice confessus fuit, quodque remedia quaesivit penitentiae publice testans errorem, exoptans perfusa conspectu Romani Pontificis...

Solus deturmas (quod polliciti sumus) ad Maximum, Pallas est ipse quidem hanc ob causam invidiosus & persecutor. Cum enim gloria eius ex publica illa disputatione vique locorum propagata ellet, adversus ipsum plures iam consilare calumnie etiam (prohololol) à Catholicis ipsi; inter quas illa fuit de laudato suis scriptis Pyrrho, qui putaretur haereticus, alia missa addita, quod ad haereticos voluntates in CHRISTO, duas, secundum duas in CHRISTO naturas, tertiam vero secundum hypostaticam unionem personae CHRISTI, eandemque Deum non nuncupatam; vulgaueruntque ad haec probanda aduersus Maximam epistolam quandam...

Ad Maximam quidem presbyterum raris & de diversis capitulis scripturae sermone: non tamen illo quousi modo de contrariis dogmatibus factum est de una inquam & de duabus, id est, quae ipsi sermone eadem & uno Christo tres operationes vel voluntates, quae non in eodem similes vel ipsi constitutione, aut confiteatur Marini per ipsi proferat. Si enim quae destruxit, hoc rursus ad nos, & transferretur in confitetur, ut ait Vas electionis c. Unde epistolam, quam si quidam profertur, id est, fingunt, tamquam à nobis ad Maximum missam, tanquam alienam omnino & non nos ipsi abscidimus, & sanctis sanctis atque nos, ut abscidimus, qui per Dionysium confiteatur obsecramus: ut omnino occasione interpresum, qui existunt executionem in peccatis, &...

studium contradicendi calumnia contegent: quos non commendat ratio proprio impetu veritatis fracta, aditum salubrem simplicioribus ad se confidit litteris moluntur. Sed aditum ad eos non sibi reperent, qui veritatem, quam nos defendimus, mendacio anteposuerint. haec de commenticiis litteris ad Marinum Maximum habet. Extant vero alia germana scripta Maximam ad Marinum presbyterum, quorum memini, estque eorum exordium:

Cere propositum tibi sit pater in Deo honorande, amicitiam laudatissimam cum Deo intr, &c. contineturque capitula quinquaginta & unum. Rursum vero legitur eiusdem nomine tomus dogmaticus ad eundem Marinum missis in Cyprum insulam, quo offendit duas in Christo voluntates dumtaxat altitudinas, neque (quam ponit Dionysius) Deiternilem esse tertiam numerandam, vnamque dicendam, sed duas interpretandam: vt plane appareat, voluisse Maximum calumnias de se in vulgus fatis occurrere.

Qualis autem quantumque Marinus iste fuerit, eius exordium scripti declarat his verbis: Non magis ornamentis pietatis & reverentiae tuae sum, quam zeli Maximum fortitudinem admiratus sum, sancte Dei minister & mysteriorum sapienter auditor & doctor: vtroque enim studio sacro comexo, discipline scilicet & doctrina mystice per se totum in omnibus bonis consurgenti. Qui cum esset tot aliter prope totum Deo omnibus diuini mandati absolute obediens, totus esse in eo existimatis propter summiuam exuperantiam pauperum, non inter eos, qui sicut ego assidue anima terrena in carnis & tabe sollicitudine perurbationum haerent. Hinc & vitam praesulum consulta ratione timet ipsi parati (nobilem firmitudinem & conseruandas virtutes voluntaria perperate, franguntque fundamentum diuinorum in anima edificiorum, quod labefa. vari non potest) & alia omnibus, qui studio virtutis tenentur, factus es salutaris conciliator; dum magis demonstratione operante, quam voce docente, ad amplitudinem virtutis per altam & sublimem submersionem deducis eos, qui ad exemplum tuum & imitationem mentem & vitam prudenter dirigunt.

Cum autem conuenientem hinc zeli, quem dixi seriuorem spiritus haberes, & illum ignem in terra cordis, quem vt misceret, venit Verbum natura bonum & hominum amanti, quod omnem nostram prauum habitum & motum absumit; incendiū tu quidem illos, qui per salutem & ignorantiam veris & noxi insane delictantur, & ad arguens, quod in eorum prauis astringitis & falsis sermonibus vanaum & futile est, obiecta lampade beata, quae in te diuinam cognitionem & virtutem afflicte semper ardet, & nunquam extinguitur: caliditate autem eos, qui magnopere frigeat in hac frigida & tenebrosa statione spei expellens & dissipans, tenetis splendidi radiis diuinarum verborum, & summam contractionem ac torporem in summiuam fortitudinem & vim transferens, Ratio autem illum inuincit a montibus aeternis, id est, ab iis, qui materia vacent, insipientes omni cognitione, quae omnibus scientis terminis sub sensum caduntum antecellit, & docens quam vim habeant verba Patrum, & qua eorum dogmata: illum inuincit, inquam, eos, qui lumen cupiunt, quibus gustu sapientiae illud iam per spem pulchre habent in se effugiatum, quod est per naturam illi ipsi quod desiderat, deducitque eos & adinuenit per ad obremendam totam possessionem re & experientia. Nihil enim sic tu facerem in manus exprimit, vt exprimit zeliu consilium cum reuerentia erga Deum temperatus & compositus haec & alia plura de Marino presbytero o Maximus, vt de commilitone fortissimo aduersus haereticos Monochelitas, quem virtutum meritis, hinc Maximam precoribus ornatum volumus in Annalibus reliquisse.

Ceterum inter omnes, qui fuerint Catholicae veritatis defensores, eminebat Maximus, quem tunc pii quique consulerent. Extant enim eiusdem ad Nicandrum Episcopum responso de dogmatibus Orthodoxis, & aliae ad diuersos. Potro eius labores pro fide Catholica ruenda impensis vix considerate quis valeat. Quomodo autem sanctissimo viro eadem ex causa gloriose contigerit obire martyrium, suo loco dictum sumus.

Hoc eodem anno, qui numeratur quartus Constantii Imperatoris, Princeps ille Sarraceniorm, qui Hierosolymam cepit. Crucisque depoluit, tulit sui icleris

XXIII. MARINI LAVDABV A MAIL. MO.

XXIV. SCRIPPA MAXIMI, d'habemus hac omnia Maximi scripta Graece in Vaticano. bibliteca.

pernam, occisus per fraudem à quodam Perfa. Cui sub-
stitutus fuit: Hoamen eius cognatus. Hæc ex Theophane
habentur.

I E S U C H R I S T I
A N N V S 646.

THEODORI PAP. CONSTANTIS IMP.
Annus 5. Annus 5.

I.

Agitur Redemptiois annus sexcentisimus quadra-
gesimus sextus, quarta indictione: quo in Africa, ve-
bi cognitum fuit Pyrrhum Episcopum Constantinopo-
litannm penitentem ad Ecclesiam Catholicam restitum
esse à Romano Pontifice, incalescentis ardore fidei
Episcopi Orthodoxi in diuersis prouincijs Concilia ha-
buerunt ad confirmanda Catholica dogmata: qui & ex
eo magis incitari vindictæ Cas, olii dogmatis inire-
xerunt, quod perceperissent, post conuersionem Pyrrhi ad
dram Constantinopoli, super id uas primarie Ecclesiæ
fuisse scripta proposita, quibus Mæthelitarum hæresis
credenda omnibus sanciretur: hæc, inquam, de causa om-
nium Orthodoxorum aduersus facinorosi animi mirum in
modum concitati sunt, ipsique ouillum unum omnino Epi-
scopi Africani, penes quos Pyrrhus conuictus à Maxi-
mo hæresim fuerat detestatus. Qui omnes ex aduerso ex-
urgentes, singuli Primates in singulis sibi subiectis prouin-
cijs Synodos conuocant. Sicque conueniunt, qui
erant prouinciæ Byzaceniæ sub Stephano ipsorum Pri-
mate Episcopi numero quadraginta duo: conueniunt
pariter Episcopi Numidicæ prouinciæ sub ipsorum Pri-
mate Episcopi Mauritanicæ prouinciæ sub Reparato Primare
sex: ex Proconsulari uero prouinciæ Carthagenensis sexa-
ginta octo Episcopi in unum conuenientes, Synodum ce-
lebrant. Extant eundem Conciliorum uolumina
recitata in Synodo Lateranensi sub Martino Pontifice
Theodori fuisse florere, in secundo eius Secretarij: qui e-
quidem hoc anno fuisse in Africa celebrata, nempe sub qua-
rta Indictione, pariter ex testificatione Theophylacti Pri-
miceri Notariorum, cum hæc uerba fecit in dicta Syno-
do Lateranensi.

II.

Notum facio uestris beatitudinis, quoniam & aliam suggestio-
nem supplicem praemissis habeo de questione, qua nunc propo-
sita est, atque apud vos sagaciter discussa, directam à reuerendissimo
Episcopo Africani Concilij per transitum quartam Indic-
tionem beata memoria Theodoro decessori sanctitatis uestræ. Ha-
tas autem scribende epistolar (ut ipsi Episcopi testantur)
causa illa intercessit, quod cum Constantinopolim fuis-
sent legationem Synodalem ad Paulum commonendam
missi, Gregorii Presidis tyrannide in Africa detecta,
commercium Africanorum cum Orientalibus fuerat pe-
nitens interclusum. Mittunt ergo ad Romanum Pontifi-
cem litteras, quibus petunt, ut sua ad Paulum Constani-
tinopolitanum scripta per Apostolicæ sedis Responsales
ipsi Paulo darentur, rogantes pariter, ut nisi idem emen-
daret eorum, ab ipso Romano Pontifice excommuni-
cationis sententia damnaretur. Porro ipsa Synodalis eorum
Conciliorum epistola in Lateranensi Concilio edita sic
se habet:

SYNODA-
LIS AFRICANORUM
TRIN-
GONC.

Domino beatissimo Apostolico culmine sublimato sancto Patri
Patrum Theodoro Pope & sanctissimo omnium Presulum Pontifici
Columbo primo sedis Episcopo Concilij Numidicæ, & Stephano
primo sedis Episcopo Concilij Byzaceni, & Reparato Episcopo pri-
mo sedis Concilij Mauritanicæ, & numeris Episcopi de tribus Con-
cilij antedicti Africae prouincijs. Cathaginense autem Con-
cilium seorsum ipse Synodalem epistolam, quam paulo
inferius suo loco reddemus, acce, e modo Synodalem
hanc trinit Conciliorum:

SIDIS A-

Magnum & desideratum omnibus Christianis fuerit reditu-

antem apud Apostolicam sedem considerantem, nulli audere
posse, de quo rursus produnt affluere uniuersos largitiones
gantes orbem Christianorum, cuius in honore beatissimi Patris
Patrum decreta penitentem omnem delectare reuerentiam in re-
quendo Deorum, que omnino & soluta debet, uocamus uos
steque ab ipso Presulum examini ueritate Apostolica, cuius res
sollicitudo est tam mala damnare, quam probare laudem. At-
qui enim regulis sanctum est, ut quicquid quantum uocauerit
in longinquos positus ageretur pronuncia, non prius tractandum
accipiendum sit, nisi ad notitiam alme sedis uestra fuerit delatum,
ut huiusmodi auctoritate ista que fuisse pronuntiatum firmaretur,
neque sumerent cetera Ecclesiæ uel de natali suo fonte predicatio-
nis exordium, & per diuersas totius mundi regiones peritatis in-
terpreta maneat sui sacramenta saluti.

Quocirca humillimum uestra Apostolica culmine presentem
obsequium, cum lacryis uisum gerimus, quod si uerba genera-
tione non palemus, ante hoc temporis statum exiis apud Con-
stantinopolitanam ciuitatem nouitate commentum ad nos uisum
quantes fuisse delatum, & ut hactenus sitis, potissimum
reuerentissimo examine uestra Apostolica sedis fuisse descriptum. Quod
permanenter cognouimus mouerere, reuerentis uisibus uestra
Pyrrhi nostri fratris & consocii dudum eosdem Constantinopoli-
tana ciuitate apud uestram reuerentiam sedem praesentem, uolun-
tatem qualem necessitas exigit patri Paulo nota Constantinopoli-
tana ciuitate in Ecclesiam excoisanti emissa, exhortatio conuen-
tione iam dictam nouitate commentum, non qualem in tempo-
ribus aduentum à suo uidelicet auctore consuetum, à se quos
uel ab omni Ecclesia, cui praesente, reuerentis & charitatis pro-
prietis ipsius S. Ecclesiæ ad scandalum populorum iustitiam pro-
qualiter fides, qua nunc uisus, permansit integra, & Apostolica
tuo iudicata seruetur.

Certum est enim, quod tales sententia nouitate de uobis fuit
amare nascuntur admodum sibi nonnulli uolunt acuti, persequantur
pientes uideri, quarunt, quid noni praesentem, uocamus qui de
uester a. in forma mundi eligi, ut insonat iustitia & seruetur
mundi iustitia confudit. Ad Timotheum quoque Doctorem Cantus
solite. In ipsi sermone, quibus an, ut innotetis inter uos
fuit: ad impietatem uenire ista praesentem que, ipse ipse
ualis contulerunt, & Episcopi remanentis demerit qualem, in
qui aliter praesentem. Et, ut aliqua de ueteribus praesentem
necesse prophete uerba sunt d. Horribilis impie, sed sua ipse
ram, propheta iniquitatem praesentem. Malis uisus ipse
cuncta, que de largo uestra innotet uisus uestra uisus ipse
dantur.

Qua uero in quendam sufficiens, uestra ad uestra magis
gnis hominibus apud memoratam regiam ciuitatem uisus
prouincijs, antedictam relationem memorato patri Paulo Constani-
tinop. Antistiti transmissam, uestra Deo amantissimo uisus
muis, quam rogamus humiliter per uestra sacratissima uisus
fuit transmittere: qualiter prospere cognouimus, si uos
superius praesentem ad uos ad se uisus ad uos ad uos
formauerit Orthodoxæ fidei praesentem. Quod si sufficiens
auctoritas alme sedis uestra uisus Patrum sanctissimi sedis ipse
ho per uisus ad se uisus uisus uisus uisus, remanentis
morbi sacentis statu, cunctis uisus sunt fuit a per uisus, & per
purior ab hac mali contagione fuit uestra uestra uestra
pargetur.

Non sumus hoc necessitate eorum quod accedat, in uisus
gerimus, uisus uisus fuit uisus per uisus uisus praesentem
eius contra absentibus uisus uisus, dicitur uestra uestra
lectu plenam transmittere uisus uisus uisus uisus uisus
nibus, qualem eboria sunt, qua uestra uisus uisus uisus
pr obuerit. Sed huius uisus quem uisus uisus uisus uisus
genet ab Africana prouincijs confutis per legatos diuersos in
Circularum uisus generalium hanc prope uestra uisus uisus
mus relationem, postulant non nobis, sed ipsi que uisus uisus
ad scribere. Ora pro nobis, Domine sancte ac beatissime Patrum
ater. Ora pro nobis, Domine sancte ac beatissime Patrum
pro uobis, Domine sancte ac beatissime Patrum pariter, tertium
repetita habentur, qui à uisus uisus uisus uisus
Epistola missa est, scripta fuerit.

Delideatur autem eundem epistola ad Patrem
Constantinopolitanum Antistiti eorum, uisus ad uestra
bus Concilij. Decretata uisus ex Synodis uisus uisus
lego